

mendari vult, dum se quibusdam prodit indiciis. Quid enim? cum in aliquo coelestem hunc deprehendero amorem, non me quasi adjuratum putem, ut propensas pro eo gratias agam? Num commendabo precibus piis conceptum languorem, quem gemitus altus prodit? Durus ego si non tam sanctam et divinam in fratribus passionem qua possum orationis instantia foveam, supplicatione commendem, replicem et annuntiem dilecto, si copia detur. Quid tu, qui fratrum mavis vitia numerare quam virtutes, damna quam dona, condemnare quam commendare. Si te ad commendationem adjuratum non sentias, non es jam Jerusalem filia, sed filia Babylonis. Filia Babylonis misera, quis retribuet tibi retributionem istam? retribuetur enim tibi. Dedisce Babylonis filia esse, barbaros depone mores. Desine in sanctis numerare magis detrimenta quam lucra. Sufficiat tibi vel numerandi malitia. Noli saltem foris nuntiare, noli predicare sodalibus tuis. Nam sodales sponsi aurem non accommodant, si deroges sponsæ. Ipse sponsus ægre audit injurias dilectæ. Cuicumque dicis, illi dicis: auris enim zeli audit omnia (*Sap. i, 10*). Temerarium est dilectam condemnare **159** dilecto: bona sibi mavult nuntiari de sponsa, et commendationi promptius aurem præbet.

3. Novit hoc sponsa: ideo dicit, *Adjuro vos, filia Jerusalem, si inveneritis dilectum, ut annuntietis ei quia amore languo. Ut annuntietis*, inquit. Annuntiatio precationis tenet effectum. Humanum recogitare morem in rogando. Nonne apud miseratorem alicujus commemorare miseriam, ipsum rogare est? Efficax precatio est modesta suggestio, oppressi infirma exponere, fortunæ infelicitatem, insolentiam hostium. Hæc, inquam, exponere in aure potentis, quid aliud est quam ipsum verecunda quadam prece ad auxiliandum inflectere? Quot in locis apud Psalmistam hunc precis modum invenies? In Evangelio inquit Maria ad Jesum: *Vinum non habent* (*Joan. ii, 3*). Non precatur Dominum, nec imperat Filio, defectum vini tantum nuntiasse contenta. Cum beneficiis et ad liberalitatem propensis ita agendum est. Non est enim gratia violenter exprimenda, sed proponenda occasio. Commenda sponsam sponso, dotes ejus enumera. Nonne hoc est ejus inflammare concupiscentiam, stimulos adhibere? *Nuntiate dilecto*. Hoc nuntiare, ipsum provocare est ad rependendam vicem, ad refocillandum amore languentem. Ipse consolationes disponit in corde suo, sed nostris exspectat precibus compelli. Quod facit, faciet citius nobis pulsantibus, fortasse et uberius. Dilatio hæc cruciatum mihi parit, sed consolationis parturit cumulum. Multiplicatis precibus, exspectata solatia uberius refundet. *Nuntiate dilecto quia amore languo*. Vos nuntiate, quibus patet ad dilectum familiaris accessus. Vos nuntiate, quæ estis expertæ quanta sit amatori virtus languoris, quam sit fortis ut mors dilectio, quam sit ut infernus æmulatio dura. *Adjuro vos ut annuntietis dilecto quia amore languo*. Narrate et annuntiate, et exaudiet vocem

vestram, ut refoveat vota mea *Annuntiate quia amore languo*. Non languet amor, sed languet amans. Ubi viget amor, ibi viget languor, si absit quod amatur. Quis est hic languor, nisi affectio quædam de absente dilecto, amantem conficiens?

4. Amor vehemens patientis simul afficit et carnem et mentem. Illius exstinguit lasciviam; hujus et lætitiæ præstringit: carnis exstinguit motus; mentis hilaritatem præstringit quodam tristi affectu, et desiderio absentis dilecti. Languet caro, dum ejus languidior et remissior motus efficitur: languet animus, dum æstuantis voti nimietate conficitur. Carnis languor est motus ejus, vel nullus, vel perexiguus: animæ languor est motus ejus nimius. Nonne eo ipso caro conficitur, quo mens, abstracta ab ejus amore, in alia quædam avertitur? Carnis motus non sentitur, dum animus vehementior factus vix sustinetur. Aliquoties quidem nec sustineri potest, quando nimius exæstans amor patientis animi vires exhaurit. Quæ est enim humanæ mentis fortitudo ut sustineat, cum eam ille coelestis amor sponsi impatienter exagitat? Liquefactus in hac exercitatione se fugit animus, amoris violentiam ferre non valens. Sic enim in consumpta materia et jam deficiente, languidiora redduntur ignis incendia. Et Deus noster ignis consumens est (*Deut. iv, 24*). Sentit omnino vim sermonis hujus qui vehementiori languet affectu, in meditatione Dei sui delectatus, et exercitatus, et deficiens. O potens et præpotens passio charitatis! si non temperatur, non toleratur. Jure potens, quæ animum quem possederit sui ipsius efficit impotem. Cum semel fuerit accensa in mente, attingit a fine usque ad finem fortiter: facit ad quod venit, et prosperatur, et crescit, nec deficit donec deficientem reddiderit animam. Sicut enim hic corporalis languor non est semper æqualis vehementiæ, sed est aliquoties ejus intensior passio; sic et amoris affectio, etsi jugi desiderio se tendit in dilectum, aliquando quidem intentionibus votis exæstuat, hora orationis maxime. Tunc quidem languet amans, quia spiritus vehemens pertransit in illo, et non subsistit. In exitu horæ illius dicere potest: *Filia Jerusalem, nuntiate dilecto quia amore liquesco*. Ante hanc horam languor est, sed in exitu ejus in liquefactionem vertitur languor. Ideo cum tu oras, non sinas animum fluctuare, non declinare ad alia; ut, cum felici fuerit hac passione tactus, ad illam se stringat, donec plenius inficiatur, et percurratur, et consumatur. **160** Non enim desinet quousque totum percurrat et ebibat hominis spiritum. Sic vir desideriorum elanguit Daniel ex visione coelesti, ut nihil virium remaneret in ipso (*Dan. x, 4-11*). Cum pertransierit illa vehemens passio, ad tolerabiliorem quemdam et humanum magis languorem sponsa redit, qui ei continuus est, quia tam concitatus non est. Hic plane etsi non deficit, tabescit tamen absentis amore dilecti. Bonus hic languor, per quem carnalis affectus se languide movet. Aliud est si impetus carnis fortiter surgens, fortiore superveniente

reprimitur: aliud, si languens et quasi exspirans moribundo pulsu molliter tentat.

5. Sentio adhuc alios quosdam languores molestos, omnes utiles tamen: languorem timoris, languorem tædii, languorem tristitiæ. Quidni consumar timore et mœrore præ conscientia nequiter transactæ vitæ; timore pro facilitate lapsus vitæ inter laqueos agendæ, vitæ tædio, in imagine pertranseuntis vitæ? Universa enim vanitas omnis homo vivens (*Psal. xxxviii, 7, 6*). Utinam tibi, Domine, aliquæ filia Jerusalem nuntient languores meos, si qui sunt in me qui commendari tibi digni sint! Nam multi sunt in me indigentes curari. O me felicem, si aliquis centurio coelestis dicat tibi: *Domine, puer meus jacet paralyticus in domo, et male torquetur!* Utinam, Domine, statim respondeas: *Ego veniam, et curabo eum!* Dic, Domine, verbo, et sanabor. Verbo enim ades, quia Verbum es. Magna curationis virtus in Verbo, et quod tu es, Domine, et quod a te per tuos est. Sensit hoc centurio qui dixit: *Domine, dic tantum verbo, et sanabitur puer meus* (*Matth. viii, 6-8*). Sed vacuus est tamen omnis sermo docentis, si tu, Domine, intus non loquaris. Dic verbo, et sanabitur languor meus; forte et generabitur in me languor te loquente, ut et ego dicere audeam: *Filia Jerusalem, nuntiate dilecto quia amore languo*. Bonus uterque languor, sive vehemens et concitatus, sive hic continuus et temperatus: nisi quod in eo iste continuus non est, quod frequenter revertitur ad ipsum, propter incontinentiam ardentis desiderii excrecens, et non se compescens. Non convertitur donec deficiat iterum. Si ad horam diligis, et post horam desistis, non est amor: si diligis, et ex amore absentis dilecti non tabescis, non est languor. Ut ergo amor languor sit, habeat utrumque, et continuationem, et confectionem. *Nuntiate*, inquit, *dilecto quia amore languo*. Qui in infirmitatibus sunt, languores nuntiare volunt medico; quæ dilectionis sunt, amico: illi quidem, ut curentur, isti autem ut recreentur. *Æmulamini, fratres, meliorem hunc languorem, quem sicut absentantis se dilecti desiderium creat, sic se præsentantis delectatio recreat Domini Jesu, sponsi Ecclesiæ et animæ sanctæ, qui vivit et regnat per omnia sæcula sæculorum. Amen.*

SERMO XLVII.

Qualis est dilectus tuus ex dilecto, etc. (*Cant. v, 9*.)

1. *Qualis est dilectus tuus ex dilecto, o pulcherrima mulierum? qualis est dilectus tuus, quoniam sic adjurasti nos?* Magno profusæ videntur affectu interrogationes istæ tam vehementes. Arbitror in filiabus Jerusalem ex confabulatione sponsæ languentis similem languorem aut creatum ut sit, aut excitatum ut auctior sit. Et in sequentibus dicunt: *Quo abiit dilectus tuus? et quæremus eum tecum* (*Cant. v, 17*). Quasi dicant: Quæremus tecum, sed et nobis quæremus, illo tecum frui volentes. Denique non dicunt: Quæremus tibi; sed, *quæremus tecum*, participium inventionis beatæ optantes et sibi. Magna utrimque humilitas, et in sponsa, et in filiabus Je-

rusalem. Illa se rogat commendari sponso: istæ se instrui rogant de sponso; nec simpliciter: sed illa, cum adjuratione; hæc, cum ingeminatione. Non est enim leviter rogantis, vel quod illa adjurat, vel quod istæ ingeminant. *Qualis est*, inquit, *dilectus tuus ex dilecto, o pulcherrima mulierum? qualis est dilectus tuus ex dilecto, quoniam sic adjurasti nos?* Utiliter adjuratæ sunt, quæ sic animatæ sunt. Non est exigua sanctæ collationis utilitas. Verbum est, et quo charitatis languor generatur, et quo infirmitatis curatur. Novit Centurio vim medendi efficacem in verbo; ideo dicit: *Dic tantum verbo* (*Matth. viii, 8*).

161 **2.** Bonum est si dicantur verba, sed nihilominus bonum est si scribantur verba. Volat enim irrevocabile verbum, nisi scripto legitur. Scriptura verbum et stabile facit, et visibile; mandatum pagine repositur cum voles. Bonus depositarius est liber, integre quod acceperit resignans: cum voles sumes, ubi voles leges, quando voles moraberis. Scriptura memoriæ reparatrix est, quia verbi repræsentatrix est. Tuto verbi medicamenta illic condis; servantur enim illæsa. Si verbum medendi vim habet cum dicitur, cur non habet cum legitur? Si bona curatio cum dicis; cur non bona, cum legis? Non curetur hoc modo languor meus. Hoc est dicere: Qui primo audit, verbi utilitatem capiat, ad posteros et longe positos non pertingat: ubi primo sonat, ibi suffocetur: exhauriatur omnis ejus commoditas auditu primo, æterno prematur silentio. Non iterum cadat in terram bonam ut fructum faciat. Hoc medicamentum qui primus acceperit, convalescat æger; virtutem ejus post illum persentiat nullus. In piscina illa post aquæ motum sanabatur unus, sed in uno illo signata est charitas, non singularitas. Post primum curatum non est dictum de piscina illa: Exinanite, exinanite usque ad fundamentum in ea; aquæ salutaris nec vestigium maneat. Bonus aquæ motus, disputatio et exagitatio sacræ pagine. Bene enim movetur, cum prudenti ventilatione ad spirituales promovetur intellectum: bene enim movetur, cum ejus discussione auditor promovetur. Sicut medicamentum, sic et cibus est verbum. Et quomodo dicitis, cibus quem vos operamini pereat, non permaneat? Sed tamen non est passim omnibus hæc permittenda licentia; nec aquæ motus sanabat, nisi cum angelus descendens tempore suo movisset eam (*Joan. v, 2-4*). Ille utique angelus, cujus labia custodiunt scientiam, ex cujus ore est exquirenda legis scientia. Ergo (quod quidem fatendum est) magna texendi verbi salutaris utilitas: sed, cum alicui hoc opus permittitur, vel magis cum exigitur ab eo. Ideo non videtur nostrorum redarguenda cautela majorum (quæ superabundans non nocet), quæ generaliter imponit silentium: ne aliquibus utiliter indulta licentia, aliis præsumptionis temerariæ scandalum fiat; simul ne quis, dum in onere sibi non imposito occupatur, otietur ab imposito.

3. Et, ut revertamur ad propositum, multum excitatæ et animatæ sunt ex colloctione et adjura-

tione sponsæ filiae Jerusalem. Quomodo non animentur ad rogandum de pulchritudine ipsius, pro cuius amore sponsam languentem et fere exanimatam vident? Deprehensus in sponsa languor amoris, in hanc illas quærendi curiositatem protraxit. Videntes enim in sponsa amorem esse vehementem, causas et irritamenta tanti affectus arbitrantur in sponso. Affectuose quærunt qualis sit in sponso pulchritudo, de quo non possunt non præsumere quin admirabiliter pulcher sit, et sponsæ pulchritudinem in argumentum assumunt pulcherrimi sponsi. *Qualis est dilectus tuus ex dilecto, o pulcherrima mulierum?* Pulcherrima mulierum Ecclesia est, quæ singularum animarum pulchritudo est. Pulcherrima est, in qua omnis pulchritudo est, et deformitas non inest. Denique et qua ex parte de Ecclesia sunt, deformes non sunt. Si quibus videtur inesse deformitas, etsi aliquibus membris ejus ad horam respergitur deformis macula, non tamen imputatur dum non immoratur. Fortasse plus accipit pulchritudinis post maculam detersa, quam deformitatis contraxit subito respersa. Bene itaque *pulcherrima*, et omnem pulchritudinem habens, et omni fœditate carens. Sed et multæ fideles et spirituales animæ in eo pulcherrimæ sunt, quod aut per sanctam conversationem maculam non admittunt; aut per sollicitam et sinceram confessionem subinde diluunt. Pulcherrima est quodam modo, non omnes alias excellens, sed non excedens. Quasi excessus non est, ubi citus regressus est. Pulcherrima ergo est, decorem et confessionem induens, amicta lumine sicut vestimento. Pulcherrima est, quæ vel ipsum lumen est, vel amicta lumine: per confessionem amicta lumine, per conversationem existendo lumen ipsum.

4. *Qualis est dilectus tuus ex dilecto, o pulcherrima mulierum? qualis est dilectus tuus?* Non vacat multo affectu **162** hæc ingeminatio, nec mysterio vacat. Quod si ita dixisset: *Qualis est dilectus tuus ex dilecto?* sicut dicit: *Qualis est dilectus tuus ex dilecto?* nemo ambigeret quin alterum referendum esset ad eam generationem quæ est ex Patre; alterum, ad eam quæ est ex Matre. In utraque enim mirabilis est et concupiscibilis nimis, sed ex conjunctione mirabilior multo. Naturarum duarum alterutram, aut cum Patre habet, aut cum Matre communem. Coniunctio ista propria est ipsi. Personalis ejus proprietas communiter consideratur in istis, quia integraliter conficitur ex istis. Constat enim ex duabus naturis; sed nihilominus constat in duabus illis: ex conjunctis constat, et in singulis constat. Ex conjunctis, et non in singulis, constat proprietatis ejus integritas, per quam simul distat et a Patre et a Matre. Non enim in alterutro, sed in copulatis distat ab utroque, et a quolibet qui non est ipse. In singulis, et non in copulatis, consistit naturalis ejus essentialitas secundum quid: et simpliciter et per se Deus est, sicut et Pater; et simpliciter, et per se homo, sicut et Mater. Non est ex parte et secundum quid Deus, nec est ex parte et secundum quid

homo: ideo totus dictus est Deus, et totus dictus est homo: non totum quod ipsius est, sed quod ipse totus: nec quasi in omni parte sit Deus, et in omni parte homo; sed quia non est pro parte Deus; et pro parte homo. Quod ergo dicitur totus Deus et totus homo, magis partes excludit quam colligit, essentialiam simplicitatem in utraque natura inducens: non quod utraque essentia simplex sit, sed quod ipse simpliciter est utraque. Propter quod et habitu inventus dictus est ut homo (*Philipp. II, 7*); quia, cum non sit connaturalis divinitati humanitas, per susceptionem tamen in persona Jesu quasi habitu quodam est vestiens et cooperiens eam. Non est divinæ naturæ humana natura connaturalis, sed tantum personæ ipsius Jesu, quæ humanæ naturæ propria sunt, naturaliter insunt. Sic est in natura hominis, quod naturaliter est homo, verus homo, et vere homo: verus homo propter veritatem animæ et humanæ carnis: vere homo, quia vere constans ex anima humana et carne; ex veris constans, et vere constans, non tantum veras habens, et vere habens partes humanitatis, sed vere etiam existens ex ipsis. Naturales habens, et naturaliter habens, sicut naturaliter Deus, sic et naturaliter, et non tantum habitu homo. Jure ergo sicut in veritate divinæ dicitur exstare naturæ Jesus, sed [*fort. sic*] in veritate humanæ naturæ creditur, utrasque naturas habens, et naturaliter.

5. Ideo filiae Jerusalem distincte quærunt qualis sit secundum utramque generationem, de ipsis optantes natura doceri. *Qualis est dilectus tuus ex dilecto? qualis est dilectus tuus?* In nativitate divina est dilectus ex dilecto, in nativitate humana factus est dilectus ex dilecto: nisi quod non tam est ipse dilectus ex Matre, quam ipsa est effecta dilecta per ipsum. Totum habet quod habet dilectus ex dilecto, sed non totum a dilecta; magis autem totum habet, quod habet ipsa, ab ipso. Ideo cum primum rogant filiae Jerusalem, *Qualis est dilectus tuus ex dilecto?* Non similiter adjungunt, *Qualis est dilectus tuus ex dilecto?* sed simpliciter, *Qualis est dilectus tuus?* Quod ibi supra capacitatis suæ vires vota porrigunt, corrigunt incontinenti ad humaniorem quæstionem et magis modestam se convertentes. Possumus autem utroque sensu hoc intelligere, ut aut interrogatio propter geminam in Jesu naturam accipiatur congeminata, aut illa prior quasi incapabilis hac sequenti sit revocata, ac si dicant: *Qualis est dilectus tuus ex dilecto, o pulcherrima mulierum?* Hujus te fidei veritas, quam tenes de generatione dilecti de dilecto, inter omnes omnium professores sectarum te pulcherrimam facit. Ista fides te munda, ista venustat, qua dilectum tuum dilecto, ex quo est, æqualem defendis. Talis est qualis ipse a quo est. Mira æqualitas, et mira qualitas. Æqualitas illa identitatem valet, qualitas substantialitatem. Si essent duæ naturæ, utraque summa, una in Patre, in Filio alia; esset quidem æqualitas, non esset identitas: sed æqualem sibi aliam divina natura non ad-

mittit. Una numero in utroque est qualitas, et substantialis qualitas, imo substantia qualitas. Ideo Filium, qualis est Pater, talem esse, est id ipsum quod Pater est esse **163**. Qualis Pater est, talis et Filius: et ipsa qualitas est uterque, consubstantialis est illi, et eadem est cum illo substantia. Substantia non tantum subsistere confrens, sed et ipsa subsistens, vivens, potens, intelligens.

6. Talem prædicas dilectum tuum ex dilecto, talem definis. Si fieri potest, hujus fidei nobis rationem edissere, et sufficit nobis. Ostende nobis Patrem, et sufficit nobis. Quomodo sciemus qualis est dilectus tuus ex dilecto, si non edoces qualis est dilectus, ex quo est? Sed non est hoc aut hujus temporis, aut hujus capacitatis nostræ: sed sufficit credere quia talis est qualis est Pater. Quamvis non sufficimus comprehendere quæ illa qualitas est, doce qualis secundum humanitatem est, secundum quam dilectus est ex dilecto. Doce et dic qualis est dilectus tuus. Delectat nos de ipso jam audita reaudire. Replica nobis quæ de dilecto tuo vel credi debent, vel capi valent. Utraque audita nos vehementer delectant: et quæ incapabilia nobis sunt, nos tamen capiunt illa; eo ipso admirationis et amoris æstu captæ sumus, quæ te sic captam, sic arreptam, sic æstantem videmus. O qualis est, o quam amabilis est dilectus tuus! cujus in te semper amor capit augmenta, qui tibi sit semper de dilecto dilectus, imo de dilectissimo semper dilectior: cujus te facit amor pulchram, experientia avidam, aviditas anxiam. Anxii est enim et affectus votivi quod sic adjuras nos. *Qualis est dilectus tuus ex dilecto, quoniam sic adjurasti nos?* Quam pulcher est, qui in te fœdum nihil esse sustinet, ideoque te pulcherrimam effecit mulierum! quam amabilis et gratiosus, sine quo nec ad horam esse sustines, propter quem sic adjuras nos!

7. Rogo vos, filiae Jerusalem, filiae hujus terrestri Jerusalem, cur non has ad Ecclesiam interrogationes ingeminatis? cur hanc utramque nativitatem in Christo, quem detractatis credere, dissimulatis addiscere? Cur vos non sentitis adjuratas ab Ecclesia, prolatis contra vos Scripturæ vestræ cum fide testimoniis, collatis in fide spirituum gratis, perlatis pro fide passionum martyriis? cur non vos quasi adjuratas sentitis ab Ecclesia aptioribus, quas frequentat, cæremoniis; acutioribus, quas tractat, sententiis; altioribus, quæ exspectat, præmiis; aretioribus, quibus sese instituit, votis? Disciplina restrictior, doctrina instructor, expeditior ritus, eminentior virtus tibi poterant zelum generare, provocare affectum, et ad movendam æmulationem adjurationis habere vim. Sed veniet tempus (nondum est enim) cum conversis vobis ad Dominum, auferetur ignorantia et dissimulationis velamen. Tunc quasi sensibiles effectæ, accepto Domini spiritu, adjurationum istarum sentietis virtutem: tunc, in sanctam expergefactæ curiositatem, avide has interrogationes frequentabit, dicendo, *Qualis est dilectus tuus ex dilecto o pulcherrima mulierum?*

qualis est dilectus tuus, quoniam sic adjurasti nos? Judæorum, fratres mei, nondum tempus advenit, nostrum autem semper paratum est. Ideo omissis frivolis et fraudulentis sermonibus, hujusmodi admirationum, vel interrogationum commercia celebremus in conventibus nostris.

8. Utinam vos tales sitis filiae, quæ talia dogmata desideretis audire! utinam et ego talis sim sponsa, a qua valeatis paratæ talia petere! O beata vere mater quæ sibi dici audire meretur: *O pulcherrima mulierum!* Beata plane, si pulchritudinem tantam integram servet. *Candidiores*, inquit, *Nazaræi ejus nive: nitidiores lacte, rubicundiores ebore antiquo, sapphiro pulchriores. Denigrata est super carbones facies eorum.* Magna certe collaudatio, sed misera commutatio. Candor nivis, lactis nitor, rubor eboris, puritas et pulchritudo sapphiri, carbonis obducuntur nigredine. *Denigrata est super carbones facies eorum, et non sunt cogniti in plateis.* Non sunt utique pro Nazaræis cogniti jam in plateis. Silebo de aliis. Ordinis nostri cernite viros, quam admirabile erat nomen eorum in universa terra. In initiis, quando vix erant visi in plateis, statim cogniti pro sanctitatis signo erant in eis. Nunc autem nullo religionis discrimine, nullo privilegio conversationis, aut nullo aut prætenui distincti et signati sunt a cæteris. Ideo non sunt cogniti quasi Nazaræi in plateis. Frequentia platearum decolorat Nazaræos, **164** et peregrinam speciem inducit. *Mutatus est color optimus; dispersi sunt lapides sanctuarii in capite omnium platearum* (*Thren. IV, 7, 8, 1*): ideo non sunt agniti in plateis. Non agnoscitur in eis nativus candor, non nitor, non rubor, non pulchritudo. Quidquid enim ista significent, pulchritudinem magnam depingunt. Ideo non sunt cogniti in plateis. Hi Nazaræorum colores sunt, hi sponsæ etiam et sponsi sunt. Nam et sponsa hoc in loco loquitur et dicit: *Dilectus meus candidus et rubicundus.* Talis est Nazaræus noster, cui assimilatur Nazaræorum color, assimilatur et sponsæ color. Illa enim Nazaræa est, Domino se Jesu Nazaræo devovens et desponsans: quam cum talem invenimus, collaudemus pulchritudinem ejus, consulamus peritiam. *Qualis est dilectus tuus ex dilecto, o pulcherrima mulierum? qualis est dilectus tuus, quoniam sic adjurasti nos?* Sed jam ipsa dilecti sui laudes retexat Domini Jesu, qui vivit et regnat per omnia sæcula sæculorum. Amen.

SERMO XLVIII.

Dilectus meus candidus et rubicundus etc. (*Cant. v. 10*)

1. *Dilectus meus candidus et rubicundus, electus ex millibus.* Studium quærendi dilectum intermittit ad tempus, sed ad tempus modicum, ut filias instruat. Delectabilia necessariis interrumpit; nec tamen sine dilectione est quod sponsi memoriter recenset præconia. Dulces enim faucibus sponsæ laudes sunt sponsi. Pia mater et sponsa prudens filias informat, commendat dilectum. Jure prudens, tam parata et tam profusa habens quæ eloquatur de

sponso. Diligenter illi singula ipsius et notata sunt, et recogitata sunt, quæ tam in promptu sunt. Trahunt singula affectum ejus, quæ memoriæ tam tenaciter hærent. Color, caput, comæ, oculi, genæ, labia, manus, venter, crura, pes, guttur, omnia hæc figurate describuntur in laude sponsi. Et quasi in clausula et brevi capitulo totum concludens, *Totus*, inquit, *desiderabilis*: utque in his amoris sui parata alimenta edoceat, *Talis est*, ait, *dilectus meus, et ipse est amicus meus*. Videte in his omnibus doctrinam sponsæ, videte devotionem, videte diligentiam, vel quærendo dilectum, vel instruendo filias, vel recolendo laudes ipsius. Obnixè adjurat, parate respondet, figurat ornate, distincte partitur, succincte pertransit, summam stringit, et nescio an sufficienter exprimit. Scio quidem quod affectuose concludit: *Talis est dilectus meus, et ipse est amicus meus*. Laudum istarum magnus ambitus, et magnus plane amor laudantis.

2. Jam singulos laudis hujus articulos revolvamus. *Dilectus meus candidus et rubicundus, electus ex milibus*. Singularis mistura est colorum, qui in sola persona Domini Jesu operatione divina convenerunt in unum, nec sic ut sint unus, sed ut sint in uno. O gratiosus sponsus et amabilis valde in quo generatio divina candet, et rubet humana! Ipse est enim candor lucis æternæ (*Sap. vii, 26*): ipse, etsi non ex sanguinibus, neque ex voluntate carnis, neque ex voluntate viri, de sanguine tamen Matris natus est, et nihil in eo ruboris illius de quo ait Isaias: *Si fuerint peccata vestra rubra sicut vermiculus, velut lana alba erunt* (*Isa. i, 18*). Non sibi conveniunt, non se patiuntur lanæ albedo, et rubor vermiculi. Alius est quidam rubor, qui invenitur simul cum

Finis sermonum Gilleberti abbatis in Cantica, quos morte similiter præventus absolvere non potuit.

EJUSDEM GILLEBERTI TRACTATUS ASCETICI.

TRACTATUS I

AD QUEMDAM R. (10) RELIGIOSUM

De contemplatione rerum cælestium ad amicum scriptus.

1. Satisne protractum tibi videor sermonem tenuisse, et quod in superioribus decurtatum fuerat, supplesse in isto? Nimius fortasse et in hac parte fuerim, et oneri tibi nunc sit nostra prolixitas, qui prius de brevitate causabaris. Breves enim a me tibi dari non epistolas, sed clausulas verborum questus es, mi R., et, dum adhuc ordirentur, succi-

(10) Fortasse Rogerum, ad quem tractatus vi.

A candore in vestimento Jesu. *Quare*, inquit Isaias, *rubrum est vestimentum tuum?* (*Isai. lxxiii, 2*). Vestimentum Domini Jesu natura virginæ generationis, candens munditia et innocentia sanctitatis, multo decentius colore passionis voluntariæ in erudentium rubet affectibus. Qualis rubor, qui dealbandi non caret affectu? *Laverunt*, inquit, *stolas suas, et candidas fecerunt in sanguine Agni* (*Apoc. vii, 14*).

3. Rubor hic in Jesu meo candorem invenit non fecit: in nobis facit, non invenit. Rubor hic cruentæ nativitatæ et propriæ iniquitatæ superinductus colore, ruborem ejus in candorem convertit, fide corda mundana. Justificati enim sumus per fidem in sanguine Jesu. Bene tibi rubet pro te cruor effusus, **B** si in animo tuo vicissitudinis accendit affectum. Bene tibi rubet, si tibi rutilat in effuso sanguine pro te nimia charitas Dei. Sic enim dilexit sponsam **165** suam Jesus, ut lavaret eam in sanguine suo. Flammea est charitas, hæc mihi Dominum Jesum rubicundum facit. In eo mihi et veritas candet et rubet charitas. *Dilectus*, inquit, *meus candidus et rubicundus*. Quidni candidus? Deus enim lux est, et in eo tenebræ non sunt ullæ. Quidni rubicundus? Deus enim ignis est, et ipse ignem venit mittere in terram. Si tibi ministrat intelligentiæ lucem, candidus est tibi: sed si non animum accendit ad amorem, non eum sentis rubicundum. In se ipso utrumque est; sed tibi non est, nisi cum eorum in te sentis effectum. Si sponsa es, æmulare misturam gemini coloris hujus a sponso tuo, ut similiter candida et rubicunda sis, id est sincera et succensa, Nam ipse sicut serenandi, ita et succendendi vim habet. Qui approximat illi, approximat igni.

D sas: illud adjiciens perjurandum tibi fore, si amici raritatem colloquii pagina compensaret prolixior. Me autem occupationes causante tuas, fastidioque parcendum esse lectoris, tu de reliquo jubebas esse securum. Itaque, ut pro me fatear, nihil mihi jucundius hoc commercio, nihil suavius; dummodo ipsum sermonis habeamus materiam, quem amoris causam: si ipse sonet in ore, serenet in corde; intus parturiat, quod depromat foras. Denique et legis, *Si quis loquitur, quasi sermones Dei* (*I Petr. iv, 11*): quasi a Deo datos, et quasi ad ipsum relatos. Ab ipso enim est gratia, penes ipsum causa, in ipso materia copiosa plane. Quis illam explicet? quis, ut

interim de essentia sileam, ejus loquatur beneficia, ejus et judicia? Nullus hic sermo nimius: nullus satis multus. *Exaltate*, inquit Scriptura, *Dominum quantum potestis; major est enim* (*Eccli. xliii, 33*). Dives sane materia, dulce negotium. Quid enim dulcius? quid hac occupatione gratius, quæ sola fruitionis angelicæ et futuræ conversationis superinduit et vestit imaginem? *Bonum est*, inquit *Psalmus, confiteri Domino, et psallere nomini tuo, Altissime. Quia delectasti me in factura tua, et in operibus manuum tuarum exultabo* (*Psal. xci, 2, 5*). Si sic delectat, sic lætificat magnificentia tua, Domine, essentia quid faciet? si complaces in operibus tuis, in te ipso qualis nobis eris?

2. Felices qui id prælibare possunt: vacare et videre quam suavis est Dominus! Heu me! quod non in hoc ipsum libere labuntur tempora: quod distracto mordacibus curis animo, corrosus quodam modo et dimidiatus ad tam pium accedo spectaculum: quod de ejus jugitate cum propheta gloriari non licet: *Super speculum Domini ego sum stans jugiter per diem; et super custodiam meam ego sum stans totis noctibus* (*Isa. xxi, 8*). Non illi in vacuum diffuebant tempora, imo non ipse vagabatur et volitabat cum tempore, qui tempora religata tenebat in sui custodia, vel in Domini specula illa expendens. Salubris quidem illa, sed ista suavior. Denique adverte illam nocti comparatam, istam diei. Quid enim ait Apostolus? *Nos autem revelata facie gloriam Domini speculantes, in eandem imaginem transformamur a claritate in claritatem* (*II Cor. iii, 18*). Optimum plane immaculatum se custodire, nec conformari huic sæculo: sed longe præstantius futuro reformari, et transformari a claritate in claritatem. Huic speculationi instare, super speculum Domini stare est, et stare per diem. *Stans*, inquit, *jugiter per diem*. Quid ergo? non sunt infirmata genua tua, benedictæ propheta, a jugitate? non sunt infirmata a jejunio? Et quidem non jejunium, sed suavis est magis epulatio hujusmodi speculatio. Denique qui habitat in excelso, panis ei datus est, aquæ ejus fideles sunt.

3. Quis dabit mihi pennas sicut columbæ, ut volare possim in tam fidam et fecundam stationem, ubi requies **166** est et refectio? Rarus mihi illo accessus, si tamen ullus. Rarus, sed forte et interruptus statim, et sicut umbra, cum declinat, ablati: donec iterum locustarum more subitum excutiar in saltum. Bonus quidem saltus, de quo legis in Psalmo: *Notum fac mihi, Domine, finem meum, et numerum dierum meorum quis est*. Denique et pro *Idithun*, id est, pro transiliente, hic psalmus inscribitur (*Psal. xxxviii, 5, 1*). Transilierat cuncta quæ transeunt, ad ea quæ sunt et manent, mente transmigrans. Numerus ille sine numero, finis sine fine; finis miseriam exterminans, felicitatem non terminans. Finis enim legis Christus, ad justitiam omni credenti (*Rom. x, 4*); finis idem ipse fidei ad lætitiâ omni cernenti. Siquidem ipse Sapientia attingens a fine usque ad finem fortiter, et dispo-

A nens omnia suaviter (*Sap. viii, 1*). A fine ad finem: a fide ad spem, attingens quasi via; disponens, quasi vita. *Ego sum*, inquit, *via, et veritas, et vita* (*Joan. xiv, 6*). Via deducens, veritas docens, vita dulcescens. Hæc enim est vita æterna, ut cognoscant te verum Deum (*Joan. xvii, 3*). Cognitio hæc plena dulcedinis. *Adimplebis me lætitia cum vultu tuo: delectationes in dextera tua usque ad finem* (*Psal. xv, 11*). In hoc fine disponemur suaviter, quando ipse fuerit omnia in omnibus; deletisque omnibus veteris hominis reliquiis, absorpta erit a vita mortalitas, a virtute infirmitas, a veritate cæcitas; et carnalis concupiscentia ab abundantia spirituali.

4. Quæ quoniam sibi dum hic vivitur adversantur, pugnandum est fortiter, ut pausemus feliciter, et pugna vertatur in pacem, sicut scriptum est: *In pace in idipsum dormiam et requiescam* (*Psal. iv, 9*). O vera pax et plena pax, tanto magis vera, quanto minus varia; tanto plenior, quanto perennior! *Id ipsum diversitatem excludit, pax adversitatem. Non laborabunt frustra, nec generabunt in conturbatione* (*Isa. lxxv, 23*). Quasi dicat: Non laborabunt sine fructu; nec laborabunt ad fructum. Nullus hic sine labore fructus, sine fructu labor frequens. Cum operatus fueris terram, non dabit fructus suos (*Gen. iv, 12*). Modo parturimus et gemimus, tunc de partu gavisuri. Non meminit pressuræ mulier cum puerum peperit (*Joan. xvi, 21*): peperit enim masculum, in quo imago est et gloria Dei. Sed quando fiet istud, quando adimplebitur quod legitur: *Scimus cum apparuerit, quod similes ei erimus, quia videbimus eum sicuti est?* (*I Joan. iii, 2*). Ad hanc visionem omnis creatura ingemiscit, suspirat, et parturit usque adhuc (*Rom. viii, 22*). Ipsa est vere Sapientia, divinam nos suaviter disponens ad imaginem, in multis nunc vexati, tunc in cunctis bene disponemur (*Sap. iii, 5*): non per vices temporum, non per gradus profectuum; non de virtute in virtutem, nec de claritate in claritatem, sed simul et semel in omni virtute et omni veritate. An non hoc ipsum Isaias dicit: *Antequam parturiret, peperit; antequam parturiret, peperit masculum?* (*Isai. lxxvi, 7*). Quæ est ista, quæ tanta cum festinatione, sine omni fatigatione peperit? Utique ipsa, de qua loquimur, Sapientia, quæ dicit: *Ego mater pulchræ dilectionis et agnitionis* (*Eccli. xxiv, 24*). In hac parturitione nos ad plenum pariet, quando sine difficultate in æternitate veritatem contemplabimur; charitati contemperabimur. *Filioli mei, quos iterum parturio, donec formetur Christus in vobis*, ait Paulus (*Galat. iv, 19*). Ergo, nunc parturit Apostolus, tunc ipse Dominus pariet. *Si ego, qui cæteros parere facio, ipse non pariam? qui generationem præsto cæteris, sterilis ero; dicit Dominus?* (*Isa. lxxvi, 9*). Imo erimus omnes docibiles Dei, conformes ei.

5. Denique in hac conformitate de ejus visione nata, in **167** prolem renovamur masculinam: